

byl bych jist, stálo by to pak jich životy; k tomu jsem sláb! Vystředního zla jsem neschopen! Ó všemilosrdný!"

Král zatím svolal oddané pány a oznámil jim ztřešší útok. Marně mu zbraňoval Jindřich i Opavský, setrval.

Prvnější vrátil se domů, hned na to ujížděl rychlým směrem, kam odjížděl Rožmberk, aby ho pobídl ke spěchu a oznámil úmysl králův — vše to ve jménu Pražanův.

XVIII

Zmařená naděje.

Dne 10. července brzo z jitra byli Pražané zděšeni nenadálým se objevením Jana Lucemburského před branami. Král vytáhl s třemi sty odděnci pod šesti korouhvemi ku předměstí Zderazskému. Jej následoval oddíl sto mužů s korouhví krále, jež vedl Buchses a Vivares. Děsná přítomnost, démona války, anděla to vraždění, zpousty rozčílily veškeren lid. Jako blesk zanjel postavení kolem Zderazského kláštera, udeřil na ukryté zde zbrojence a sevřev je s dvou stran, přinutil je k útěku. Rozutekli se po jednotlivých domech a barácích ukrývající se. Královští pojali to za přičinu, aby se mohli vrhnout na bezbranné obyvatele; rozdělení na menší čtyři rozběhli se kolem vybíjejíce a loupiče. Jan sám dal první příklad k tomuto řádění. Ve městě se rozzvály zvony k děsnému poplachu k umíráčku; věštily, že lidskost přestala, člověk že se stává dravcem. Posvátné zvuky volaly lid k ukrutnému vraždění.

Na hradbách panoval zmatek. Lid tlačil se na zdi, vylézal na věže i střechy, aby viděl boj.

Na levé straně předměstí objevil se pojednou černý kouř, rudá zář jej následovala. Četa pána z Buchsesu zapálila chatrč. Král užřev to, zasmál se divoce.

"Výborně! Buchses!" zvolal. Pak jako vich poboduv koně ujížděl se svým průvodem k druhé straně. A již i zde hořely domky. Křik bolesti, bázně, jásot žoldnéřů, chřest zbraně zahučely přes hrady k Pražanům.

Zvony na věžích se mocně rozhučely.

"Milosti," podotkl pán z Vivares, "nebylo by záhodno odpověděti těmto měšťákům?"

"Jak to, pane Leonarde?"

"Použijme klášterní zvonice."

"Máš pravdu! Učiň tak!"

Za krátko po těchto slovech zněl i klášterní zvonek, jenž svolával druhdy lidi k modlitbám. Jako výsměšně zněl tento cinkot proti hlaholu pražských velikánů. Jan se rozesmál, slyše jej. Obrátil se k zasmušilému magistrovi, jenž jej stále provázel: "Jak se ti líbí magistře? Co myslíš, nebylo by záhodno uspořádat vojny a udeřit na zevlující Pražany?"

"Sečkej, Milosti," odpověděl Richard; "směš na hradě ukáže nám výhodnou dobu."

"Aj, tyť mi radíš, učený lékař mne, králi bojovníku!" smál se. "Však poslechnu tě! Saint Denis! totě ruch, v němž cítím se blaženým. To rozehrává krev, jenom náruč Albina mohla by ji více vzbouřit! Líbí se mi to laškování!"

Kol nich prechal dav žen a dětí pronásledován vojny. Richard se ještě více zasmušil.

"Pane Mikuláši!" volal král ke knížeti Opavskému, "račshromáždít čety a zastraš trochu Pražany. Učiň, jako bys chtěl již učinit útok!"

"Dobře, Milosti."

"Nekvap tak! hoho! tys ďáblem posedlý! Použij jich ale, abys zabránil druhým překročit určitou čáru a blížít se ku zdem. Pohrajeme si s nimi jako kočka s myší!"

Mikuláš odkvapil.

Na hradbách nastal skutečně zmatek. Hromadně mizeli diváci a bylo vidět zbrojence obsazující místa.

"Sem tam jeden," smál se král, užřev to, "nbozí měšťáci, překvapil jsem je, nestojí to za řeč, jest jich málo." V tom doznívalo sem: "Sláva králi!"

"Toť jsou našinci, toť dílo jejich!" řekl Richard.

Jan záře, poklepal mu na rameno.

A skutečně panoval za hradbami kritický okamžik. Zděšený, poštváný lid začínal pozdvihovat hlasy, sotva že užřev královské zbrojence. Mezi davem vyskytlo se množství ozbrojených lidí, kteří nedbali volání setníků a místo aby zaujali stanovisko na hradbách, vmísili se mezi lid, bouřlivě pokřikující. V čele dvaceti mužů přiklusal sem pan Ojřovic. Odeslav nazpět svého komoně, kázal jim spurně, aby uposlechli. Odpověď byla slyšeti až na Zderaz k Janovi; znělat: "Sláva králi!"

Rozhorlený velmož obrátil se k setníkům, pořádajícím as sto padesát zbrojenců. "Prokletá lůza! Toť vaše příprava!" zvolal. "Za stůl s vámi, ne do boje!"

Setníci krčili ramenoma.

"Prokleté spolky s těmi měšťáky!" zahuhlal pln zlosti pro sebe. "Oj, říkal jsem to Valdekovi, čert vezmi všechny jeho důvody! k čásu se spolky!"

Pozdvihl hlavu a radostně zvolal. Vstříc přijížděl mu Miličín, provázející černě oděnou dámu zahalenou tmavým závojem. Ač se mu neobjevil co rytíř žádostivý boje, přece se k němu vesele přiblížil, by si odlehčil bratru bohatýru.

"Zdař bůh, pane z Miličina! Kam spěcháš? Na mou věru, ty čenicháš umrlčinu; myslil jsem, že's u krále, zatím... Jaká to kráska!" tázavě naň pohlédl.

"Žirotínovna," odvětil Heřman.

"Cože, ďáb — o tom jsem nevěděl!" A hluboce uklonil se před Albou. "Kam hodláš? Divná to procházka! Nevítám tě k boji, poněvadž průvod tvůj nesvědčí půtce. Ano, ty se nám vyhýbáš, bratře; jak krásné místo mám pro tebe!"

"Děkuju ti, jedu na Zderaz!"

"Jakže, chceš do králova tábora?"

"Musím, pane Viléme!"

"Hm! hm!"

"Aj, neobávej se, nejeďu bojovat proti bratru, tohoť důkazem je má průvodkyně!"

"Ráčíš mi za to ručít, sličná Žirotínovno!" tázal se Landštýn, ač byl posud neviděl její tvář.

"Buďte ujištěn," zavzněl lahodný hlas dívčin, že sebou trhl bujný bohatýr.

"Toť mi dostatečnou záruku," pravil se smíchem. "Propustím vás. Je tě ale škoda, Miličine, pohledni, toť celé naše vojsko," ukazuje na zbrojnoše.

"Což měšťané?"

"Prokletě! S těmi měšťany pranic není, my nebyli připraveni — nepotřebuji podotýkat, že je to pro druhý tábor tajemstvím. D'as aby do těch spolků! Ah, ty spěcháš, odpusťte mi, že vás zdržuji. Poboční fortneu můžete vyjeti; co se bude s námi dít za hradbami, nebude mou vinou. Setníku! Ah, tys to, mistře Kunšíku!" zvolal na jednoho z velitelů; "Buď tak laskav a otevři mým přátelům branku na mé zodpovědání!"

"Pán z Miličina!" zvolal tento překvapen.

"Zdař bůh, přítelil" podával mu Heřman ruku. "Posléze tě tedy vidím abych ti mohl děkovat."

"K čemu — tisíc Albo!"

Dívka, jež přerušila zaláčení měšťana, seskočila hned po oslovení Heřmana s koně a odhrnuvši závoj podávala Kunšíkovi čelo k polibku.

Ojřovic z Valdštýna nemohl utajit výraz obdivu. "Těž já ti děkuju, pane, děkuju ti jménem svého děda, pokud on sám ti nevysloví svůj vděk."

"Ó, ó! ty spěcháš pane?" odvětil Kunšík.

Provolání k českému čtenářstvu!

Bez agitace a pouze rozesláním týdenního listu našeho na venkov nabyli jsme značného počtu odběratelů ve všech obcích Spojených S átů, obydlých Čechy. Krajane a přátelé! Obracíme se na vás se žádostí, by jste hleděli list náš rozšířovati mezi krajany. Za ty měsíce, co vychází, bylo vám zajisté možné seznati zásady listu, a zásady ty jsou podpory hodné. Zajisté máte ještě v paměti počátky denního listu našeho, vydávaného v Chicagu. Zajisté že pamatujete si na vylíčení počátku Denního Hlasatele, jenž po půldruhaletém trvání vydal nákladem svým i týdeník, jenž rovněž asi těže přízně nabude, co denník náš. Nepopíratelné jest dnes, že Denní Hlasatel dosáhl v Chicagu rozšíření, jako žádný český časopis v Americe dosud neměl, neboť český lid věnoval nám vši přízeň svou, an byl svědkem boje našeho, když počali jsme stá-

vku proti vydělnským bossům, jež dělníkům svým spravedlivé požadavky šhodinné práce povoliti nechtěli. Žádáme vás tedy, přátelé, byste pracovali pro nás mezi svými i krajany a doporučili jim list tento. Můžeme zaslati list ten od počátku všem, aby měli celý poutavý román "V družině dobrodruha krále", zašlou-li celoroční předplatné.

S úctou

Vydavatelstvo Denního Hlasatele.

Nezdaněná whisky.

Raleigh, Sev. Car., 18. pros. — V okresech Wilkes a Catawba podařilo se vládním úředníkům přijíti na stopu vyrabitelům nezdaněné whisky, přepadnouti je v jejich hnízdech a zabavit jim jejich zboží. Vládní maršál zjednal si dobrého zvěda, jmenem Osborna, který "měsíčkáře" vystopoval a úředníky na ně přivedl. Nastal tuhý boj a kule létaly z obou stran, aniž by koho zasáhly. Jeden z provinilců byl zatčen, ostatní přehli, zanechavše všecku whisky v rukou vítězů. Toto místo v horách bylo již dávno marně hledáno, než se podařilo vládnímu maršálovi je vypátrati.